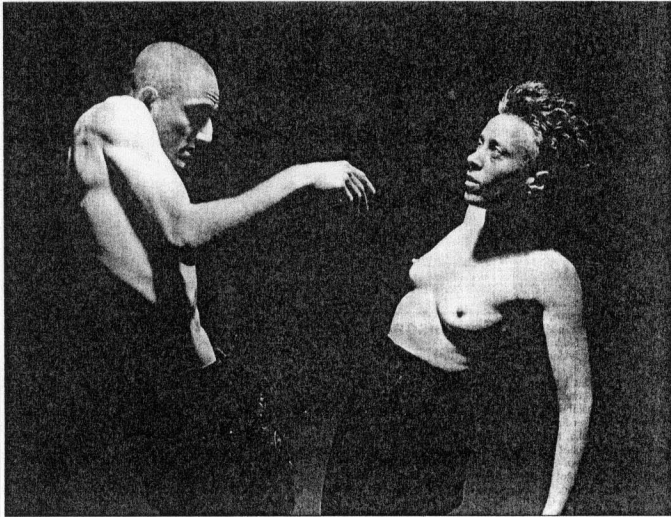

Kultur/Navne

Den nøgne krop i kantede stillinger er typisk for butohdansen. Tess de Quincey og Stuart Lynch i *Identity*. Foto: Freddy Tornberg.

Smukt, sært og stærkt

Med butoh-danseren på sporet af det menneskelige.

Dans/ performance

AF ERIK ASCHENGREEN

Først står de to dansere - Tess de Quincey og Stuart Lynch - klædt i sort, med identitetskilte, som var de ansat på Nationalmuseet, hvor forestillingen spiller. Langsomt krænger de jakkerne over hovedet og skaber sære, mystiske skikkelser, som var andemanerne, med gult lys over halvnøgne kroppe, tråd ud af museets sam-

linger.

Stilen er butohdansen uendelig langsomme bevægelsesmønstre, behersket med sublim ro og akkurat, og Tess de Quincey har dertil dette sensuelle ansigt med det fjerne, indadvendte blik, som løfter os over tid og sted. Og forestillingen vil mange steder hen med et lydakkompagnement fra opera bag næstøj over klokke til rock og med en billedside fra vandstråler i rør og kaskader af rullende sten til røntgenbilleder af dansernes kranium og bækkenparti.

Forestillingens idé er netop at gennemlyse det menneskelige, og den har slående billeder og øjeblikke såvel som tongang, når den bader sig i det dunkle. Lidelsen fremmanes med korsfæstede silhou-

etter, mens et enkelt sekunds menneskelig omhed og nærhed straks slår over i kamp og forvandling af menneskets ansigt til rituelle, rodsminerede masker. I sit forsøg på at række fra det universelle til det aktuelle optræder de to dansere i lange cottoncoats, og Stuart Lynch har desuden et nummer, hvor han er næsten nøgen i gennemsigtig plasticfrakke og med rap tale til publikum.

Stilbruddene er evidente og vilde i denne forestilling, hvor kroppens bevægelsesenergi i de sidste passager skifter så brat som den ituslående musikside.

Hvem er vi, spørger denne danseduo, der kalder deres forestilling *identity*, og noget entydigt svar giver de ikke. I deres forrevne krop-

sprog friger de både det ømme, det kantede, det fortvilede og det rå. Men aldrig glæden. De søger bag om alle bevægelseskonventioner med risiko for at fanges af en ny konvention, når butoh-dansen bliver manér. Men de to kunstnere kæmper tappert mod klischeerne, og når det lykkes, rammer de smukt og stærkt.

Identity. Butoh performance. Dans og koreografi: Tess de Quincey og Stuart Lynch. Lydsign: Frands Christiansen. Lydkomposition: Peter Kyed. Videoproduktion: Hungry Dog. Video Subvertigo og Carmen Olssen. Nationalmuseet til den 27. november kl. 20. Lørdag-søndag ekstra matinéforestilling kl. 15.30.

BERLINGSKE TIDENDE -24 NOVEMBER 1994

BEAUTIFUL, STRANGE AND STRONG With the Butoh dancer on the tracks of the human

At first the two dancers stand - Tess de Quincey and Stuart Lynch - dressed in black with identity tags as if they were employed by the National Museum, where the performance is played. Slowly they turn their jackets inside out over their heads and create strange, mystical figures as though shamans with yellow light over the half naked bodies had stepped out of the museum's collections.

The style is butoh dance and its endlessly slow movement patterns, mastered with sublime quietness and accuracy, besides which Tess de Quincey has a sensual face with the distant, introspective gaze that lifts us over time and place. And the performance traverses many different environments, the sound accompaniment ranging from opera, static noise, bells to Rock; the video images change from water jets, cascades of rolling stones to the dancers craniums and pelvises.

The real point of the performance is to illuminate the human and it contains striking images and moments as well as void when it floods into obscurity. Suffering is evoked via crucified silhouettes whilst a single moments human tenderness and nearness immediately switches to a fight and a transformation of the human face into ritual redpainted masks. In its attempt to stretch from the universal to the immediacy of the moment, the two dancers appear in long cotton coats, besides which Stuart Lynch also has a scene where he is virtually naked in a transparent plastic coat with a rap commentary to the audience.

The breaks in style are evident and willed within this performance where the bodies movement energies in the last passages shift as abruptly as the ruptured music.

'Who are we?' - ask this dance duo, who call their performance 'identity' and no unequivocal answer is given. In their ripped body language, they emancipate the tender, the edgy, the doubting and the raw. But never joy. They search behind all movement conventions with the risk of being caught in a new convention when butoh dance becomes manér. But the two artists contend valiantly against clichés and when it finds its mark they are beautiful and strong.

ERIC ASCHENGREEN